

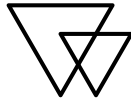
DONNA DEBRUYNE

DUIVELSE DEALS

in de Antwerpse kathedraal

Een Bos & De Pijpere-thriller

WILLEMS UITGEVERS

Teksten: Donna Debruyne
Coverontwerp en foto's: Willems Uitgevers
Opmaak boek: Willems Uitgevers

© Willems Uitgevers, Noorderwijk, 2021

willemsuitgevers.com

ISBN 978 949 3242 128

Depot D/2021/13.616/9

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of worden openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke (elektronische of mechanische) wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

INHOUD

1. Een duivels plan voor de tweede toren	4
2. Arm als een kerkrat	12
3. De goede herder	26
4. Gebed verhoord	38
5. Groot onderhoud	48
6. Paulus	56
7. Zestig lijntjes per seconde	62
8. Judas de verrader	78
9. Spionage	86
10. De privacy van een pastoor	98
11. Te biecht	120
12. Drie vage foto's	138
13. Vangst	162
14. Persbericht	184

1

**EEN DUIVELS PLAN
VOOR DE TWEDE TOREN**

‘Daarom, mijn eerwaarde broeders, is uiterste discretie van het hoogste belang. Spreken is zilver, zwijgen is goud. Wat wij in deze kerk bespreken, blijft in deze kerk!’

De Antwerpse bisschop César Rosenthal, afkomstig uit Honduras, heft zijn handen bezwerend in de lucht en het gouden kruis om zijn nek slingert wild heen en weer.

De woorden weerklinken luid in de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal, waar een bijna verstikkende wierooklucht hangt. En waar zich deze vrijdagavond precies honderd pastoors uit de Kempen hebben verzameld. Van Rijkevorsel tot Turnhout, van Zoersel tot Corsendonk, van Malle tot Herentals zijn ze in gepaste kazuifel aan komen rijden nadat ze die raadselachtige uitnodiging hadden ontvangen. ‘De situatie is uiterst zorgwekkend en uw aanwezigheid is noodzakelijk’, stond er in de bisschoppelijke brief met gouden randjes. Niemand had ooit zo’n brief van de bisschop ontvangen; er moest wel iets heel bijzonders aan de hand zijn.

Nooit eerder waren er zoveel pastoors bij elkaar in de kathedraal. Nooit eerder waren de financiële problemen van de kerken zo groot. Nadat de honderd pastoors op corona-afstand van elkaar hebben plaatsgenomen op de kerkbanken, komt Rosenthal, daadkrachtig en kort van stuk, meteen ter zake. Hij moet hen zeer dringend spreken

over een groots project dat op stapel staat en waar alle pastoors uit de streek de effecten van zullen merken.

‘Mijn waarde collega’s en medestrijders,’ begint Rosenthal zijn strijdlustige voordracht, ‘het is een publiek geheim dat de bouw van onze geliefde kathedraal indertijd niet verlopen is zoals het plan ooit was. U weet waar ik het over heb en het bewijsmateriaal is onweerlegbaar: deze kathedraal komt een toren tekort. Het was uitgerekend in de Gouden Eeuw van Antwerpen. Het geld stroomde door de straten en de tekeningen waren klaar. Toch is die tweede toren er nooit gekomen. Een historische blunder! In plaats u te vermoeien met allerlei verklaringen, mijn beste broeders, kondig ik u aan dat Antwerpen opnieuw een gouden eeuw tegemoet gaat. We hebben de plannen van begin zestiende eeuw uit de kast gehaald en we zullen onze kathedraal vervolmaken zoals destijds gepland was!’

De pastoors schuifelen zenuwachtig op de banken. Wat zullen we nu krijgen? Is het Rosenthal in de bol geslagen? Hij wil er nog een toren bij bouwen? Hoe denkt hij dat te betalen? Iedereen weet dat de Kerk platzak is. Zou hij soms ergens een goudader hebben gevonden? En wat hebben wij, godsvruchtige pastoors, hiermee te maken?

Rosenthal voelt zijn publiek feilloos aan.

‘U ervaart het allemaal dagelijks: de Kerk

zucht onder schulden en een enorm gebrek aan geld. De collectes lopen zeer sterk terug. En Rome heeft haar eigen uitdagingen', voegt hij er diplomatiek aan toe. 'Maar ik had u hier niet laten komen als er voor dit vraagstuk geen oplossing zou zijn. Ik weet dat de staat van onderhoud van al uw kerken deplorabel is. Ik weet ook dat men er niet voor terugdeinst om de kerken te beroven. U herinnert zich allemaal de overval in Retie een poosje geleden, toen koperdieven er met de doopvont vandoor gingen. Ik verzeker u dat we deze moeizame tijden achter ons zullen laten. In mijn geboorteland heeft zich een goedwillende organisatie aangemeld, een onbaatzuchtige donor die vanuit een diepe geloofsovertuiging de kerken wil steunen in hun strijd om te overleven. Deze partij wenst volstrekt anoniem te blijven en dat zullen wij uiteraard respecteren. Nogmaals, mijn eerwaarde broeders, absolute discretie!'

Een golf van pastorale opwindning overspoelt de kathedraal. Vrijwel alle aanwezigen zijn al onder de indruk van de Hondurees die altijd pal blijft staan voor het geloof en zijn schapen, en die ondanks zijn norske karakter wijd en zijd bekendstaat om zijn vele goede werken.

'En collega's, daar zal het niet bij blijven. Mijn donor ziet met lede ogen aan hoe het geloof hier langzaam verloren gaat en wil die ontwikkeling een halt toeroepen. Daarom mogen wij allen op

financiële steun van deze organisatie rekenen. U zult dat binnenkort merken en over nieuwe middelen kunnen beschikken om uw daken te repareren of nieuwe glas-in-loodramen aan te schaffen. U zult zo nu en dan een oogje moeten toeknippen en uw mond moeten houden. Maar wij – de bisschop wijst naar boven – ‘wij rekenen en vertrouwen op u. Wij gaan de gouden eeuw van Antwerpen herbeleven en we maken er ook de gouden eeuw van de Kempen van. Onze anonieme donor zal zich nog op andere gebieden voor onze stad inzetten. Aan de Schelde zullen gebouwen opnieuw worden ingericht om vluchtelingen, illegalen en drugsverslaafden op te vangen. De werkzaamheden aan het eerste gebouw zijn al van start gegaan. Deze mensen zijn aan de rand van de samenleving terechtgekomen. Maar ze verdienen een toekomst, net als ieder ander, en onze anonieme donor wil ook hen een steuntje in de rug geven. Mijne heren, maak u op voor de nieuwe gouden eeuw van Antwerpen en de Kempen!’

Als één man staan alle pastoors op en ze applaudisseren minutenlang. Wat een kerel! En wat een plannen! Niemand begrijpt hoe het precies zit, maar wat maakt dat nu uit? En heeft bisschop Rosenthal in het verleden ooit zijn woord gebroken? Nooit.

De bisschop heft zijn beide armen nogmaals in de lucht. ‘Mijne heren, kent u haar nog? Onze

geliefde La Esterella, die ooit dat prachtige lied zong over onze geliefde toren. Wachter aan de Schelde, wakend over het Vlaamse land. Laten we gehoor geven aan haar oproep – dat ons hart voor de toren, voor Vlaanderen eeuwig blijft slaan.’

En terwijl het lied van La Esterella, ook bekend als de Belgische Zarah Leander, door de kathedraal klinkt, komt de bisschop van het preekgestoelte en neemt plaats bij de uitgang, waar hij elke pastoor toeknikt en met de wijsvinger op zijn mond nogmaals inprent dat opperste discretie geboden is. Zwaar onder de indruk vertrekken de pastoors een voor een. Ze dromen al van nieuwe plannen om ook hun kerk op te knappen en in het voorbijgaan vouwen ze hun handen. De bisschop vouwt zijn handen en zijn ogen glinsteren, ook als die ene pastoor even bij hem blijft staan en hem onderzoekend aankijkt.

‘Excellentie, dat ik in mijn leven deelgenoot mag zijn van zo’n fascinerend project – ik kan het bijna niet geloven. Maar vertelt u eens: zou het geen eer zijn voor deze donor om uit de anonimiteit te treden? Waarom zouden onze schapen niet mogen weten over welke weldoener het gaat? En hoezo, een oogje dichtknippen en niks zeggen?’

De glinstering in de ogen van de bisschop maakt plaats voor een staalharde blik. De pastoor doet een stapje achteruit.

‘Geenszins wil ik u beledigen, excellentie,

en geen haar op mijn hoofd denkt eraan uw ongelooflijke plan te bekritisieren. Toch lijkt het me ...'

'De betekenis van het woord discretie is u bekend?' spreekt de bisschop met barse stem. 'Ik vraag niets van u. U hoeft alleen maar uw mond te houden.'

'Maar ...'

'Er is geen maar. Houd uw kaken stijf op elkaar en werk mee aan de hernieuwde gouden eeuw van Antwerpen en de Kempen.' Vervolgens maakt hij een wegwerpgebaar in de richting van de uitgang.

Buiten voor de kathedraal blijft een aantal pastoors napraten voor ze in meestal krakkemikkige autootjes terugrijden naar hun parochies, dromend over een prachtige toekomst. De bisschop is naar buiten gekomen en maant ze aan om het plein zo snel mogelijk te verlaten. 'Discretie, discretie', fluistert hij en de pastoors buigen minzaam hun hoofd. Behalve die ene, die zijn hand hief omdat hij opnieuw vragen wilde stellen. Rosenthal kijkt hem met een vernietigende blik aan, draait zich om zonder nog één woord te zeggen en beent in zijn eentje over de Groenplaats in de richting van zijn bisschoppelijk paleis, waar een gekromde, zwijgzame man voor hem de poort opent.

De volgende dag is er rond het middaguur schokkend nieuws op de radio. In een slotje

achter de Sint-Martinuskerk in Westmalle is het levenloze lichaam gevonden van pastoor Dries Duisters. Zijn lichaam dobberde tussen het riet met, gek genoeg, zijn handen vroom gevouwen op zijn borst. Naar de oorzaak van zijn mysterieuze dood wordt een onderzoek ingesteld. Westmalle is in diepe rouw.

2

ARM ALS EEN KERKRAT

Ludo Baetens – met ‘ae’ want hij is niet varkensboer Ludo Baatens uit Schaluinen – verslikt zich op deze herfstige zondagochtend in de miswijn. Bijna valt het glas uit de handen van de zwaarlijvige priester, maar net op tijd zet hij het op de lange tafel waar zijn kazuifel klaar ligt voor de mis van elf uur. De brave Ludo is helemaal uit zijn doen. Hij voelt zich verscheurd om het verlies van zijn collega Dries en tegelijkertijd gesterkt door de woorden van de bisschop. Hij is blij dat de kerken weer open zijn, want het was lastig dat de mensen hun zonden zo lang niet konden belijden. En vreselijk dat de kerk zo lang al die wekelijkse collectes heeft moeten missen. Het is zoals de bisschop heeft gezegd: financieel staan de kerken er al jaren beroerd voor en corona heeft de financiële puinhoop verder verergerd.

Het hoofd van de 67-jarige priester tolt. Proestend vraagt hij zich af of hij zijn geliefde parochianen al iets moet vertellen. Lang was er de dreiging dat de kerk dicht moest en nu zou dankzij een fenomenaal plan van de bisschop alles anders worden? Wat bedoelde hij eigenlijk met een oogje dichtknipen? Waarom die zwijgplicht? Al jaren brak hij zijn hoofd over de vraag waar het geld vandaan moest komen. Steeds dieper zakte hem de moed in de schoenen, als hij voor de zoveelste keer emmers moest plaatsen omdat het dak zo lek is als een mandje. Hij had zelfs gedacht aan een